

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Exempla, Divinæ Iræ, Per Opera Poenitentiae, Nobis Leniendæ

Stengel, Georg

Ingolstadij, 1648

§.3. Alberici calamitas, & tragicus interitus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-52193](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-52193)

uatus homo conspexit, adeò iram ex accepta iniuria contractam non tenuit, ut ipsum in caput grauissimè vulneràrit. Inermi inde in tabernaculum Bosonis adducto, vulgò milites ad eum, visendum, perinde atque ad egregium aliquod in terris spectaculum conuolarunt. Non defuere quoque, qui oculos fortuna illius miserabili saturare, ac probra & contumelias ingerendo libidini suae indulgere voluerunt. Quin etiam multi stimulantibus odijs ipsum suis manibus discerpissent, nisi Marchionum eos auctoritas ab eiusmodi temeritate retinisset. Voces tamen multorum mortem crudeli tyranno identidem intentantium sunt audita. Ille interim demisso vultu, tristis, elinguis, sine cibo, & sine curatione, totum diem transegit. Inde superueniente nocte à principibus, ut occideretur, Soncinum sub custodia missus est. Ibi curatus, & à Bosone pro officio bonum habere animum iussus, undecim dies mansit, quibus transactis, demum dolore magis animi quàm vulnerum grauitate confectus, sine poenitentia annos LXV. natus decessit.

III. Albericus autem, Icilino deletò, parum se tutò esse Taruisij ratus, in castrum S. Zenonis nuper in sinibus Taruisinis ad eiusmodi tempora conditum se recepit, atq; eò thesaurum ac familiam

miliam transtulit, arcem verò in colle sitam, INTERIO
 fossis, muris, turribus atque omni genere ma- IV
 chinarum, aduersus quoscumq; hostium impetus
 communiuit, eamq; omni genere cibariorum in
 multos annos instruxit, Germanos atq; Italos
 ibi maximè probatos centum secum habens, at-
 que alios viginti consiliorum participes. Anno
 1260. non tantùm ipse, sed tota familia
 à Romano, tragico planè exitu, extincta est.
 Quippe Alberico saepe cum suis è castro S. Ze-
 nonis excurrente, atq; ipsum Bassianensium &
 Taruifinorum agrum infestum assiduis pradis
 pecudum hominumq; agendis habente, mense
 Martio populi Marchia Azane Marchione
 adhibito conuocati consilium inierunt, qua po-
 tissimùm ratione Albericum cum tota sobole
 possent extinguere, ac tandem Marchiam non
 solùm tyrannide, sed etiam metu tyrannidis in-
 perpetuum liberare. Multis dictis sententijs, de-
 mum communibus populorum opibus bellum illi
 internecinum inferendum constituere. Quare
 armis, machinis, com meatibus ceterisq; rebus
 ad diuturnam obsidionem atque oppugnatio-
 nem necessarijs expeditis, Patanini, Vicetini,
 Taruifini, ceteriq; finitimi populi cruce instru-
 ti Kal. May ad castrum S. Zenonis cum car-
 rocys accesserunt, ac castris positis ipsum ita

cinxerunt, ut nemo aut inde erumpere, aut eò
 irrumpere, se inuitis, atq; inscientibus, posset;
 eo animo, ut non prius inde abscederent, quam
 castrum cum Alberico in potestatem adduxis-
 sent. Ita muris saepe trabuchis, manganis,
 gattis, lithobolisq; percutiendis, facibus telisq;
 in hostes iaciendis, praelijs cruentis edendis, res
 usque in mensem Augustum extracta est, quo
 tempore Azo integrum adduxit Ferrariensium
 supplementum. Quod ut Mesa Germanus mu-
 rorum custos animaduertit, milites praesidiarios
 aduocatos in hanc sententiam appellauit: Ne-
 minem vestrum esse arbitror, commilitones,
 quin quanto in periculo sumus, & quam impari
 conditione pugnemus, intelligat. Nobis dimidia
 pars nostrorum sociorum interijt, & quotidie
 aliquis interit; quiq; superstites sunt, assidua
 praeliorum contentione debilitati sunt: hostibus
 contra vires ac copia nouis in dies auxilijs ac
 supplementis augentur: nos victu rebusq; neces-
 sarijs indigemus: illis omnia, quae cupiunt, ab-
 undè undiq; suppetunt. Quin igitur, dum licet,
 atq; integra res est, nobis consulimus, & post-
 quam oppidum tueri non possumus, saltem nos
 & fortunas nostras seruamus? Quam oratio-
 nem cum uniuersi maximo assensu probassent,
 XII. Kal. Sept. murorū cinctū hostibus tradide-
 runt

vunt, cum eo, ut ipsi incolumes cum equis, armis, ac stipendijs suis abirent. Albericus autem, ut hostes intra mœnia vidit, se proditum ac perditum esse vociferans, ex Palatio in turrim editiorem cum coniuge & liberis suis refugit; atque ibi per triduum tristitia ac mœrore confectus mansit. Postquam autem hostes arce occupata suffodienda turri cuniculos agere sensit, tum coniugem ac liberos lachrymantes, sic lachrymans appellavit: Quo rerum articulo fortuna nostra sita sint, cernitis, quippe eò redacti sumus, ut propediem in manus nostrorum hostium veniamus: quos pro certo habendum est, in nos durissime consulturos, à quibus semultis modis violatos fuisse existimant. Ego verò omne supplicium a quo animo patiar, si eos vobis innocentibus pepercisse cognovero. Quòd si vobis vitam concesserint, mementote post necis meae vindices profiteri, neque enim amicorum atq; affinium in Italia prompta vobis deerunt praesidia, & quotidie cogitate quemadmodum anitam virtutis ac fortitudinis gloriam conserveris. Atq; hu diētis lecto incubuit, ac flens fortunam detestari suam incepit, inde collecto animo familiares suos acciuit, atque ut ipsi sibi in extremo discrimine suo consulerent, auctor fuit; monens ut seipsum ac familiam suam hostibus dederent, ac se, uxorem

34 Cap. II. Icilius, & Alberici exemplo.

uxorem & liberos Azoni precipue commenda-
rent, ut memor affinitatis, suam & filiorum
suorum clientelam susciperet, & se captivum
tenere satis haberet. Quibus acceptis Ludovicus
Bononiensis, qui erat familiarium princeps,
Badoario pratore Tarvisij accersito, se illi tradi-
re Albericum & familiam eius servata incolu-
mitate velle ostendit, quod cum ille, se accipere
non posse, dixisset, ne ipse se & sodales suos conser-
uandi tempus amitteret; Albericum cum fa-
milia pratoribus ac populis Marchie accipienti-
bus tradidit; atque ipse cum socijs, prout pactum
fuerat, exijt. Ceterum ut populi, se Alberici &
liberorum eius compotes factos senserunt, vix
magnitudinem letitie ac voluptatis capere ani-
mo potuerunt, ac concilio conuocato, & relatio-
ne de illis facta, omnes vno consensu extremo in
eos vindicandum esse supplicio, neque ulli par-
cendum esse cruciatui censuerunt. Ita primum
filios eius sex mares productos, tibijs brachijsq;
ipforum, in conspectu parentum crudelissime am-
putatis, mulctarunt; ac postquam membra sin-
gula à corpore puerorum auulserunt, ea ori ocu-
lisq; eorum adhuc palpitantia admouerunt.
Vxor autem & filia dua nubiles, qua non solum
innocentia, sed etiam atate ac forma, qua facile
omnium in se oculos conuertebant, misericordiam
alicoro

elicere jure debebant, ad ſtipites alligata viuen-
tes, ac fruſtra fidem Dei hominumq; flebiliter
implorantes, ſubiecto igne cremata ſunt. Alberi-
tus ultimus, cui tam dirum ſpectaculum morte
ipſa acerbius atque atrocius fuerat, poſtquam
peccata ſua ritè confeſſus eſt, ipſo, ne loqui poſſet,
ore occluſo, pedibus ad equi caudam alligatis per
tota caſtra ſic tractus eſt, ut unusquisq; forcipi-
bus bolum ex carnibus eius excerpſerit. Qua-
re probris ac tormentis ad ſatietatem inimico-
rum affectus, cùm jam hominis ſpeciem atque
habitum exuiſſet, expirauit. Vi autem cadaue-
ra filiorum per caſtra populi cuiuſq; diuiſa; ſic
patris reliquia lupis ceterisq; feris deuoranda
obiecta ſunt, ac dirum in primis humana condi-
tionis exemplum, omnibus diuinam juſtitiam
intuentibus præbuerunt. Hac X. Kal. Septem-
bris geſta ſunt Anno 1200. Poſtridie tumultu po-
pulari concito, caſtrum S. Zenonis euerſum,
atq; inde Romanum quoque ſolo equatum. Hic
fuit exitus potentiffime à Romano familia.

Audiuiſtis tragœdiam? Hoc vnum vni-
us familiae malum fuit. Similia complura
bellum illud Italiae peperit, cuius infelices
fructus, ſuprà tantùm in genere recensui;
nunc vel hoc exemplum particulare libuit
addere, ut ex vogue leonem cognoſceretis.